

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 817/ 27 października 2024 ISSN 2080-0010

XXX Niedziela zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Jr 31, 7-9

Czytanie z Księgi proroka Jeremiasza: Tak mówi Pan: «Wykrzykujcie radośnie na cześć Jakuba, weselcie się pierwszym wśród narodów! Głoście, wychwalajcie i mówcie: Pan wybawił swój lud, Resztę Izraela! Oto sprowadzę ich z ziemi północnej i zgromadzę ich z krańców ziemi. Są wśród nich niewidomi i dotknięci kalectwem, kobieta brzemienna wraz z położnicą: powracają wielką gromadą. Oto wyszli z płaczem, lecz wśród pociech ich przyprowadzę. Przywiodę ich do strumienia wody równą drogą – nie potkną się na niej. Jestem bowiem ojcem dla Izraela, a Efraim jest moim synem pierworodnym».

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 126 (125), 1b-2b. 2c-3. 4-5. 6

Pan Bóg uczynił wielkie rzeczy dla nas

Gdy Pan odmienił los Syjonu, *
wydawało się nam, że śnimy.
Usta nasze były pełne śmiechu, *
a język śpiewał z radości.

Mówiono wtedy między narodami: *
«Wielkie rzeczy im Pan uczynił».
Pan uczynił nam wielkie rzeczy *
i radość nas ogamęła.

Odmień znowu nasz los, o Panie, *
jak odmieniasz strumienie na Południu.
Ci, którzy we łzach sieją, *
żąć będą w radości.

Idą i płaczą, *
niosąc ziarno na zasiew,
lecz powrócą z radością, *
niosąc swoje snopy.

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 5, 1-6

Czytanie z Listu do Hebrajczyków: Każdy arcykapłan, spośród ludzi brany, dla ludzi jest ustanawiany w sprawach odnoszących się do Boga, aby składał dary i ofiary za grzechy. Może on współczuć tym, którzy nie wiedzą i błędzą, ponieważ sam podlega słabości. I ze względu na nią powinien tak za lud, jak i za samego siebie składać ofiary za grzechy.

A nikt sam sobie nie bierze tej godności, lecz tylko ten, kto jest powołany przez Boga jak Aaron. Podobnie i Chrystus nie sam siebie okrył sławą przez to, iż stał się arcykapłanem, ale uczynił to Ten, który powiedział do Niego: «Ty jesteś moim Synem, Ja Cię dziś zrodziłem», jak i w innym miejscu: «Ty jesteś kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka».

Oto Słowo Boże

AKLAMACJA

Por. 2 Tm 1, 10b

Nasz Zbawiciel, Jezus Chrystus, śmierć zwyciężył, a na życie rzucił światło przez Ewangelię.

EWANGELIA

Mk 10, 46b-52

Słowa Ewangelii według Świętego Marka: Gdy Jezus wraz z uczniami i sporym tłumem wychodził z Jerycha, niewidomy żebrak, Bartymeusz, syn Tymeusza, siedział przy drodze. A słysząc, że to jest Jezus z Nazaretu, zaczął wołać: «Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!» Wielu nastawało na niego, żeby umilkł. Lecz on jeszcze głośniej wołał: «Synu Dawida, ulituj się nade mną!» Jezus przystanął i rzekł: «Zawołajcie go». I przywołali niewidomego, mówiąc mu: «Bądź dobrej myśli, wstań, woła cię». On zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się na nogi i przyszedł do Jezusa. A Jezus przemówił do niego: «Co chcesz, abym ci uczynił?» Powiedział Mu niewidomy: «Rabbuni, żebym przejrzał». Jezus mu rzekł: «Idź, twoja wiara cię uzdrowiła». Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą.

Oto Słowo Pańskie

NABOŻENSTWO RÓŻAŃCOWE

w niedziele o godz. 17.00.,
w dni powszednie po Mszy św.
o godz. 17.00.

**Dzieci zapraszamy na wspólny
różaniec we wtorki i czwartki
o godzinie 17.30.**

W Klimatach:

Ksiądz Hipolit Serafin
Dzierzgowski 1846 - 1860. 2

Jak bracia.
- Św. Szymon i Św. Juda Tadeusz. 3

27.10.2024 r. - Msza św. po łacinie
ze śpiewem gregoriańskim. 4

**22 grudnia br. o godz. 10:00
Msza święta dziękczynna za
Jerycho Przebłagalne w naszej parafii
podziękowanie Bogu za udzielone
łaski i za owoce.**

KOMENTARZ

W kolekcje wołaliśmy, by Bóg pomnożył w nas wiarę i nadzieję w oczekiwaniu na obiecane zbawienie. I przykłady takiej postawy i zaproszenia do niej mamy w dzisiejszym Słowie Bożym.

Przez proroka Jeremiasza Bóg składa obietnicę odnowy Izraela: „Oto sprowadzę ich”, „Przywiodę ich”. Autor stara się wlać ufność w serca ludu i wyraźnie wzywa go, by na rzeczywistość spojrzeli w świetle wiary, gdyż Bóg nie opuszcza nigdy swego ludu. W Psalmie wspomnienie doznanego kiedyś ocalenia budzi nadzieję narodu na zbawczą interwencję Boga w obecnej trudnej sytuacji. Autor ufa, że stan „też i płaczu” odmieni się w radość. A w Ewangelii Bartymeusz, niewidomy spod Jerycha wytrwale i z wiarą, nie zważając na uwagi innych, woła do Jezusa: „Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!”. I zostaje uzdrowiony.

Zapewne i my doświadczamy też i smutku. Niech powyższe przykłady i słowa św. Pawła: „Sądzę bowiem, że cierpień terazniejszych nie można stawiać na równi z chwałą, która ma się w nas objawić” będą dla nas źródłem nadziei.

Ks. Tomasz Lis

Ksiądz Hipolit Serafin Dzierzgowski 1846 - 1860.

Hipolit Serafin po szkołach ukończył Seminarium Duchowne. Jako diakon został wyświęcony na księdza w 1840 r. Nie udało się ustalić, gdzie przez sześć lat posługiwał ksiądz Hipolit, przed przyjściem do Wilanowa. Parafią św. Anny w Wilanowie, przez dwa lata, od 8 maja 1846 do 25 marca 1848 r., zarządzał jako „kommendarz” a później jako proboszcz.

Dzieciństwo

Przyszły ksiądz urodził się we wsi Łyszkowice należącej do parafii Pszczonów w powiecie sochaczewskim, należącym do Departamentu Warszawskiego. Dziś miejscowość Łyszkowice należy do powiatu łowickiego, a Pszczonów do skierniewickiego. Obecnie w obydwóch miejscowościach są parafie: w Pszczonowie jak dawniej św. Doroły, a Łyszkowicach św. Kazimierza. Hipolit przyszedł na świat 25 lutego 1815 r. w tym samym, w którym powstało Królestwo Polskie tzw. Kongresówka, utworzone na Kongresie Wiedeńskim.

Jego rodzicami byli Piotr Dzierzgowski szlachcic, dzierżawca wójtostwa w Łyszkowicach i Tekla Gieryk, córka organisty. Wzięli oni ślub 3 stycznia 1802 r. w pszczonowskim kościele. Ojciec Hipolita był także piwowarem, posiadał też zezwolenie na handel napojami alkoholowymi. Musiał zapracować na całkiem sporą gromadkę dzieci, mając na utrzymaniu sześć córek i dwóch synów. Hipolit Serafin był najmłodszym z rodzeństwa. Tekla Dzierzgowska, matka tej gromadki, zmarła 9 listopada 1815 r. na suchotę w wieku 39 lat. Dzieciństwo małego Hipolita i reszty jego rodzeństwa nie było zatem bez troskie. Wszystko wskazuje na to, że owdowiała ojciec, nie ożenił się po raz drugi.

Stan duchowny

Hipolit po szkołach ukończył Seminarium Duchowne. Jako diakon został wyświęcony na księdza w 1840 r. Niestety nie udało się ustalić, gdzie przez sześć lat posługiwał ksiądz Hipolit, przed przyjściem do Wilanowa. Parafią św. Anny w Wilanowie, przez dwa lata, od 8 maja 1846 do 25 marca 1848 roku, zarządzał jako „kommendarz” a później jako proboszcz.

Działo się na gruncie Probostwa Willanowskiego, wsi Willanowie Dnia 12/25 Maja 1846 r.

Przy składaniu Administracji Kościoła Parafii Willanowskiej przez W. JM. Xiędza Chryzostoma Sulińskiego, a objęciu Administracji tegoż Kościoła przez W. Xiędza Hipolita Dzierzgowskiego na mocy udzieloney mu od Wysokiej Władzy Duchowney Archidiecezyi Warszawskiej pod dniem 5 Maja 1846 Nr 1268.

Podpisany Dziekan w myśl polecenia wyżej rzezonego, wydanego przez J.W. Biskupa Archidiecezyi Warszawskiej w dniu dzisiejszym przybywszy na grunt Probostwa Willanowskiego i zaprosiwszy Szanowny Dozór tegoż, łącznie przystąpił do zdziałania Inwentarza fundi instructi.

W Inwentarzu (protokole) tym zapisano, że plebańskie zabudowania gospodarcze wymagają naprawy. W stodole zalecono wymianę progów i więźby dachowej nad klepiskami, szczególnie strona północna potrzebowała szybkiej naprawy. Pilnie trzeba było wymienić wrota do wozowni, a także przełożyć dach w kurniku i drwalni. Potrzebom tym zaradzić mieli kolatorzy kościoła, właściciele sąsiedniego majątku hrabiostwo Potoccy, przeznaczając odpowiednią ilość drewna ze swoich lasów na potrzeby parafii. Tak o tym pisze ksiądz Dzierzgowski:

Odbierający oświadcza, iż lubo artykuł o drzewie dla plebanii Willanowskiej podług reskryptu Komissaryatu Willanowskiego z daty 22 września 1846 roku, dziś mi zakomunikowanego, dlatego tu opuszczony, iż nie wciągnięty jest na hypotekę z mocną ufnością, iż Dostojni Kollatorowie Jaśnie Wielmożni August i Aleksandra Hrabiowie Potoccy wysoką powagą swoją tego Artykułu zahypotekowanie poprzeć raczą, podpisuje w Willanowie dnia 12 sierpnia 1847 r. X. H. Dzierzgowski

Po wyremontowaniu zabudowy gospodarczej, przystąpiono do o wiele poważniejszych przedsięwzięć. To w czasie pełnienia funkcji proboszcza wilanowskiego przez księdza Dzierzgowskiego zapadła decyzja o przebudowie, powstałego w 1772 r., kościoła parafialnego. W ramach przygotowań do przebudowy kościoła została wybudowana, zapewne drewniana, kaplica, w której miały odbywać się, przez czas budowy, Msze święte i inne nabożeństwa. Koszt budowy tej kaplicy wyniósł 3449,83 rubli srebrem.

Również przed przebudową wilanowskiego kościoła ksiądz Hipolit Dzierzgowski podpisał w dniu 5 września 1857 r. umowę z Aleksandrą Potocką, w której hrabina zobowiązała się przechować część ornatów i dalmatyk w składzie pałacowym. Natomiast siedem ornatów i dwie dalmatyki, za pozwoleniem księdza proboszcza, oddała do innych kościołów. Oczywiście część ornatów, dalmatyk i innych sprzętów potrzebnych do codziennych nabożeństw, pozostała w tymczasowej kaplicy.

Przebudowa kościoła

Rozpoczęte w 1857 r. prace budowlane, przy których zatrudnionych było 32 murarzy, wyrabiających 9600 sztuk cegły dziennie, postępowały bardzo szybko. Przed zimą 1858 r. wykonano w stanie surowym kopułę, a po upływie kolejnego sezonu budowa kościoła „harmonizującego wielkością swą z rozmiaarami pałacu, znacznie (...) postąpiła. Zewnątrz jest on już otynkowanym, kopuła i dach pokryte zostały łupkiem, a wierzchołki dzwonnicy, (...) pokryte zostały miedzią.

W roku przyszłym całe wnętrze będzie mozaikowane, a wnętrze kopuły ozdobione malowidłami al fresco” – donosiła „Gazeta Codzienna” w 1859 r.

Równocześnie z kościołem rozpoczęto również budowę nowego ogrodzenia wokół kościoła, w którym umieszczono czternaście stacji Męki Pańskiej – „Kalwarię Wilanowską”. Na zakup materiałów budowlanych, figur i płaskorzeźb do wszystkich stacji „Kalwarii” oraz jej budowę wraz z ogrodzeniem, wydano 2934,39 rubli srebrem.

Bez funduszków rodziny Potockich, kolatorów wilanowskiego kościoła, nie możliwe byłyby te wszystkie inwestycje. Dlatego też jeszcze przed wyżej wspomnianą rozbudową świątyni pamiętano o zmarłych członkach rodziny Potockich, odprawiając Msze święte w ich intencjach w kaplicy cmentarnej przy grobach zmarłych. Między innymi w 1851 r. ksiądz Dzierzgowski odprawił dwa nabożeństwa żałobne, jedno za hrabiego Ignacego Potockiego, drugie za Stanisława Kostkę Potockiego. W następnym roku, 19 marca, odprawiono Mszę świętą za rodzinę Czackich.

Jako ciekawostkę można podać fakt, że 24 stycznia 1853 r. nastąpiła zmiana na stanowisku organisty, odszedł dotychczasowy Wojciech Morawski, a na jego miejsce ksiądz proboszcz zatrudnił Antoniego Michalskiego. Trzy lata później, jak mówią zachowane dokumenty z tamtego okresu, organistą był Stanisław Garnuchowski.

Brewe Ojca Świętego Piusa IX

Równocześnie z trwającą rozbudową kościoła ksiądz proboszcz Dzierzgowski wystarał się o Brewe Ojca Świętego Piusa IX, mocą którego Ołtarzowi Wielkiemu kościoła św. Anny został udzielony „przywilej ołtarza”, czyli odpustu zupełnego dla duszy zmarłego, za którą odprawia się Mszę świętą. Dokument kończy się słowami: Dan w Rzymie u św. Piotra, pod pierścieniem Rybaka, dnia 13 kwietnia 1858 r., Pontyfikatu Naszego roku dwunastego.

W dniu 24 sierpnia 1858 r. został sporządzony w Poznaniu odpis (kopia), zapewne na wniosek wilanowskiego proboszcza, protokołu z wizytacji kościoła milanowskiego odbytej w 1603 r. przez Biskupa poznańskiego Wawrzyńca Goślickiego. Odpis ten szczęśliwie dotrwał do naszych czasów w archiwum wilanowskiej parafii.

Honorowy Kanonik Warszawski

Jak można przeczytać w „Kurierze Warszawskim” z 1858 r. w pierwszym półroczu tegoż, ▶

► roku, ksiądz Hipolit Dzierzgowski „przesunięty został na wyższy stopień” – kanonika honorowego warszawskiego. Pracując jeszcze jako proboszcz w naszej parafii, od 1858 r. zaczął podpisywać metryki w parafii św. Anny w Piasecznie. Jak podaje strona internetowa parafii św. Anny w Piasecznie, w latach 1859-60 ksiądz Hipolit był w niej proboszczem. W tym czasie w naszej parafii administrował ksiądz Czerechowski.

Represje carskie

Nie wiadomo, gdzie posługiwał ksiądz Dzierzgowski w latach sześćdziesiątych. Jego nominacja na kanonika może wskazywać, że przeszedł do pracy w Kurii, bądź do innej instytucji diecezjalnej. Wielce prawdopodobne jest też, że dotknęły go represje rosyjskie, za przygotowywanie bądź udział w Powstaniu Styczniowym. Trzeba pamiętać, że represje carskie dotknęły tysiące księży katolickich i unickich oraz ojców i braci zakonnych. Do 1884 r. czekano z konsekracją naszego wilanowskiego kościoła, bo nie było biskupa, który mógł tego dokonać. Wszyscy byli na zesłaniu lub w więzieniu. I ta druga wersja wydaje się bardziej prawdziwa.

„Przegląd Katolicki” z 1870 r. oraz schematyzm z 1875 r. podają, że administratorem w Archikolegiacie Najświętszej Maryi Panny i św. Aleksego w Tumie pod Łęczycą, jest ksiądz Hipolit Dzierzgowski. Natomiast akt zgonu księdza informuje dodatkowo, że w Tumie był on także proboszczem.

Informacja, o pracy księdza z dala od Warszawy, na głuchej prowincji, może potwierdzać tezę mówiącą represjach carskich.

W Tumie

W czerwcu 1870 r. w Łęczycy odbyła się kongregacja duchowieństwa z dekanatów: kłódzkiego, łęczyckiego i zgierskiego, na której ksiądz Dzierzgowski, administratora w Tumie, jednogłośnie wybrano jednym z sześciu asesorów dekanalnych.

Ostatnie dni swego życia ksiądz kanonik Hipolit Dzierzgowski spędził za murami klasztoru w Kole. Klasztor ten nie uległ kasacji po Powstaniu Styczniowym tylko dlatego, że władze rosyjskie zaliczyły go do tzw. klasztorów etatowych, do których zwożono zakonników na dożywni pobyt z innych klasztorów. Do Koła zwożono zakonników z Warszawy, Góry Kalwarii, Paradyża, Warty i Kazimierza Biskupiego.

Ksiądz kanonik Hipolit Serafin Dzierzgowski zmarł 15 marca 1877 r. w wieku 62 lat. Jest pochowany na cmentarzu w Kole, jednak jego grób się nie zachował.

Z czasów posługi księdza Hipolita w Wilanowie zachowały się do naszych czasów dwa obiekty sakralne – kapliczki. Jedna to figura Matki Bożej stojąca teraz na cmentarzu kościelnym, po prawej stronie od wejścia. Kiedyś stała ona przy wjeździe w aleję prowadzącą do bramy pałacu. Drugą jest krzyż stojący u wylotu ulicy Przedatki prowadzącej kiedyś do gospodarczej części Majątku Wilanowskiego. Obie te kapliczki pochodzą z lat czterdziestych XIX w.

Krzysztof Kanabus

Śródtytuły dodane przez Redakcję ►

Jak bracia.

28 października obchodzimy święto liturgiczne świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza. Znajdowali się w ścisłym gronie uczniów Jezusa. Byli Jego krewnymi. Ale co tak naprawdę o nich wiemy?

Święty Szymon

Święty Szymon jest chyba najmniej znany spośród Apostołów. Ewangelie wspominają go zaledwie trzykrotnie. Ewangelista Marek i Mateusz przypisali mu przydomek Kananejczyka – na tej podstawie uważa się, że pochodził z Kany Galilejskiej i mógł być panem młodym, na którego weselu Chrystus dokonał pierwszego cudu. Ale współcześni egzegeci w słowie „Kananejczyk” dopatrują się znaczenia: gorliwy. Zapewne wyróżniał się z grona Dwunastu prawością i surowością w przestrzeganiu prawa. Był prawdopodobnie bratem Jakuba i Judy Tadeusza, a także krewnym Jezusa, choć niektórzy egzegeci kwestionują te ustalenia.

Tradycja podaje, że po śmierci Jakuba Starszego i Jakuba Młodszeo został trzecim biskupem Jerozolimy. Miał głosić Ewangelię wraz ze św. Judą Tadeuszem. Dożył sędziewego wieku. Jak podają średniowieczne żywoty świętych, miał ponieść śmierć męczeńską w Persji za panowania cesarza Trajana. Zginął zamęczony wraz z Judą Tadeuszem. Nie wiemy dokładnie, jaką śmiercią – według legendy, miał zostać przecięty piłą.

Święty Szymon jest patronem farbiarzy, garncarzy, grabarzy, spawaczy, wytwórców wyrobów skórzanych, tkaczy, murarzy, drwali. W ikonografii jego atrybutami są m.in.: piła, topór, palma, księga. ►

Jeden z żywotów średniowiecznych o męczeństwie św. Szymona Kananejczyka podaje, że został on przecięty piłą na pół. Ciało św. Szymona, według świadectwa mnicha Epifaniusza (IX wiek), miało się znajdować w Nicopolis (północna Bułgaria), w kościele wystawionym ku czci Apostoła. W kaplicy świętych Szymona i Judy w Bazylice św. Piotra, która obecnie jest także kaplicą Najświętszego Sakramentu, znajdują się prawdopodobnie relikwie obu Apostołów. Część relikwii jest w katedrze w Tuluzie.

Niedziela Ogólnopolska 43/2019, str. 26

Źródła:

Krzysztof Kanabus – „Kościoły w Milanowie-Willanowie”

Dokumenty z archiwum parafii św. Anny w Wilanowie

Dokumenty z archiwum parafii św. Doroty Dziewicy Męczennicy w Pszczonowie

Dokumenty z archiwum parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Kole

Święty Juda Tadeusz

Święty Juda, którego żywot tak mocno splótł się z życiem św. Szymona, jest autorem jednego z listów Nowego Testamentu, w którym sam nazywa siebie bratem Jakuba. Miał przydomek „Tadeusz”, czyli: Odważny. Orygenes, a za nim inni pisarze kościelni określają Judę także przydomkiem „Lebbeusz”, ale nie wiemy, skąd takie miano się wzięło i co dokładnie miałyby oznaczać.

Również jego koleje losu owiane są aurą tajemniczości. Pismo Święte wspomina o nim zdawkowo. To on podczas Ostatniej Wieczerzy zapytał Jezusa: „Panie, cóż się stało, że nam się masz objawić, a nie światu?” (J 14, 22). Według przekazu Nowego Testamentu, miał być jednym z krewnych Jezusa.

Głosił Ewangelię w Palestynie, Syrii, Egipcie i Mezopotamii. Część z misyjnych wędrówek odbył ze św. Szymonem. Niektóre z żywotów tych dwóch Apostołów podają, że wspólnie ponieśli śmierć męczeńską. Inne zaś mówią, że Szymon zginął w Jerozolimie, a Juda Tadeusz – w Libanie lub w Persji.

Święty Juda Tadeusz w ikonografii jest przedstawiany z barką rybacką, kamieniami, krzyżem, księgą, maczugą, pałkami lub toporem, które są jego atrybutami. Kult tego świętego jest szczególnie żywy w Austrii i Polsce. Jest patronem szpitali i personelu medycznego. To do niego wierni zwracają się w sprawach trudnych i beznadziejnych, szukając w nim skutecznego orędownika.

Ireneusz Korpyś
Niedziela Ogólnopolska 43/2021, str. VIII

W niektórych pismach apokryficznych (są to pisma o tematyce biblijnej, ale nie uznane za wiarygodne i natchnione) można przeczytać, że św. Juda Tadeusz był tym apostołem, który przekazał płótno grobowe Jezusa (Całun Turyński) królowi Abgarowi w Edessie. Stąd na wizerunkach apostoła pojawia się czasem trzymany przez niego w ręce lub zawieszony na szyi mały portret Jezusa.

Sprostowanie

Artykuły opublikowane w Klimatach św. Anny nr 815 i 816 pt. "Fatima – drogowskaz do Serca Boga" oraz "Różaniec drogowskazem jedynej miłości"

pochodzą z "Tajemnica Ave Maria" Podręcznik formacyjny Wspólnoty Duchowych Niewolników Maryi AD IESUM PER MARIAM Anna i Zbigniew Kozikowski Apostolicum, Ząbki 2020

XXX Niedziela zwykła – 27 października 2024 r.

- Nabożeństwo Różańcowe zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wypominkach rocznych.
- Dziś przeżywać będziemy Jubileusz Małżeństw obchodzących rocznicę swojego ślubu. Uroczysta Msza św. w intencji Dostojnych Jubilatów zostanie odprawiona o godz. 16.00.
- Msza w języku łacińskim, ze śpiewem gregoriańskim, zostanie odprawiona o godzinie 20.00.
- W piątek, 1 listopada, przeżywać będziemy Uroczystość Wszystkich Świętych. Msze św. w kościele będą sprawowane według następującego porządku: o godz. 7.00., 8.30., 10.00., 11.30., 18.00. Procesja na cmentarz wyruszy z naszego kościoła zaraz po Mszy św. o godz. 11.30. Po procesji, ok. godz. 13.30. zostanie odprawiona Msza św. na cmentarzu w intencji zmarłych, polecanych w wypominkach. Nabożeństwo Pierwszo-piątkowe poprowadzi wspólnota Odnowy w Duchu Świętym po Mszy o godz. 18.00.
- W dniach od 1 do 8 listopada można codziennie zyskać odpust zupełny za pobożne nawiedzenie cmentarza i odmówienie modlitwy za zmarłych.**

Odpust ten wolno ofiarować jedynie za zmarłych.

Warunkiem podstawowym uzyskania odpustu jest stan łaski uświęcającej.
- Prosimy o uporządkowanie grobów i nasze go cmentarza. Zwracamy się również z prośbą, aby śmieci z cmentarza składać do przeznaczonych na ten cel kontenerów.
- W sobotę, 2 listopada, we wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych – Dzień Zaduszny – po Mszy św. o godz. 18.00. odbędzie się procesja żałobna wewnątrz kościoła. W tym dniu można uzyskać odpust zupełny, który można ofiarować tylko za dusze w czyśćcu cierpiące. W tym celu należy nawiedzić pobożnie kościół i odmówić w nim Modlitwę Pańską oraz Wyznanie Wiary, zachowując inne zwykłe warunki: stan łaski uświęcającej, Komunia święta, modlitwa wg intencji Ojca Świętego oraz wykluczenie przywiązania do jakiegokolwiek grzechu. Nabożeństwo Pierwszo-sobotnie zostanie odprawione po Mszy św. o godz. 7.00.
- W tym tygodniu przypada I piątek i I sobota miesiąca. W piątek, 1 listopada, ze względu na przypadającą uroczystość Wszystkich Świętych nie można odprawiać Mszy św. wotywnej o Najśw. Sercu Pana Jezusa. Nabożeństwo Pierwszo-piątkowe zostanie odprawione po Mszy św. o godz. 18.00. W sobotę, 2 listopada we wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych nie można odprawiać Mszy wotywnej o Najświętszej Maryi Pannie. Nabożeństwo Pierwszo-sobotnie rozpoczniemy po Mszy św. o godz. 7.00. Zapraszamy wszystkich Parafian do wspólnej modlitwy.
- W niedzielę, 3 listopada po Mszy św. o godzinie 11.30. zapraszamy wszystkie dzieci do wspólnej zabawy na Balu Aniołów i Świętych. Rodziców zachęcamy do włączenia się w przygotowanie balu lub przyniesienie darów stołu na poczęstunek. Chęć pomocy prosimy zgłaszać u siostr katechetek.
- W listopadzie, w sposób szczególny, modlimy się za zmarłych z naszych rodzin, dlatego przez cały miesiąc o godz. 18.00. w naszym kościele będzie odprawiana Msza św. w intencji zmarłych z naszej parafii i zmarłych spoczywających na naszym cmentarzu. W zakrystii i kancelarii parafialnej przyjmujemy na wypominki i na listopadową Mszę św. za naszych zmarłych.
- Na potrzeby Wyższego Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Warszawie zebraliśmy w zeszłą niedzielę 9400 PLN. Wszystkim ofiarodawcom składamy serdeczne Bóg zapłać.
- Zapraszamy na kiermasz owoców, soków i przetworów owocowych w godz. od 9.00. do 14.00.
- W tym tygodniu, przypadają następujące święta liturgiczne:
 - w poniedziałek, 28 października, święto św. Apostołów Szymona i Judy Tadeusza,
 - w piątek, 1 listopada, uroczystość Wszystkich Świętych,
 - w sobotę, 2 listopada, wspomnienie wszystkich wiernych zmarłych.
 Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

**27 października br.
godz. 20.00**

**Intencja Różańcowa
Kół Żywego Różańca
13.10-10.11.2024**

Modłmy się za księży, misjonarzy i wszystkich postanych do głoszenia Ewangelii, aby wspierać światłem i mocą Ducha Świętego docierali do serc osób szukających Boga.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

